

Sygn. akt II C 910/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny

Przewodniczący SSO Adam Kmiecik

Protokolant Monika Bartos

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości Centrum (...) sp. z o.o. w upadłością likwidacyjnej w S.

przeciwko P. R.

o zapłatę

1. Oddała powództwo;
2. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 910/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 3 lipca 2015 roku skierowanym przeciwko P. R. powód Syndyk Masy Upadłości Centrum (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 75.496,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 maja 2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód podał, że na żądaną kwotę składa się:

- różnica pomiędzy wartością świadczenia wypłaconego pozwanemu tytułu oprocentowania na podstawie umów zawartych z upadłą spółką w wysokości 26.336,40 zł,
- świadczenie wypłacone pozwanemu w oparciu o Umowę Inwestycyjną nr (...)z dnia 28.06.2011 r. w wysokości 49.160 zł.

Podstawę prawną dochodzenia przez powoda kwoty w wysokości 26.336,40 zł z tytułu otrzymania przez pozwanego oprocentowania w wysokości przewyższającej poziom odsetek maksymalnych stanowią w szczególności: przepis art. 527 i nast. k.c., przepis art. 127 ust. oraz art. 134 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze. Jeśli chodzi natomiast o zastosowanie właściwych przepisów to bezskuteczność czynności upadłego, biorąc pod uwagę, że zawarte umowy są czynnościami prawnymi, można rozpatrywać z punktu widzenia daty ich zawarcia. Umowa Inwestycyjna (...)została zawarta w dniu 27 grudnia 2011 r., zaś Umowa Inwestycyjna (...) została zawarta w dniu 29 listopada 2011 r., dlatego też są one bezskuteczne wobec masy upadłości z uwagi na wypełnienie przesłanek przepisu art. 527 ust. 1 i nast. k.c.

/pozew k. 2-13/

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 września 2015 roku pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W ocenie

powoda z uwagi na niemożność zakwalifikowania zawartych umów inwestycyjnych jako czynności bezskutecznych z mocy prawa, roszczenie powoda jest bezpodstawne.

/odpowiedź na pozew k. 86-93/

W piśmie z dnia 14 stycznia 2016 roku pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że nienależne świadczenia, których zwrotu dochodzi syndyk, zostały spełnione od lutego 2011 roku do lipca 2012 roku, natomiast wytoczenie powództwa przerywającego bieg terminu przedawnienia nastąpił dopiero w lipcu 2015 roku, wobec czego po upływie 3 lat od daty wymagalności roszczenia.

/pismo procesowe k. 203-206/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. R. przebywając w Irlandii, dowiedział się o działalności Centrum (...) sp. z o.o. w S. od znajomych, którzy zapewniali go, że jest to firma, w której można zainwestować pieniądze. Po pewnym czasie pozwany zadzwonił do Centrum (...) i od prawnika spółki uzyskał informacje, że klienci są zadowoleni z poczynionych inwestycji. Na stronie internetowej firmy zamieszczone były pozytywne komentarze osób inwestujących pieniądze.

/zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:03:36/

W dniu 28 czerwca 2011 roku pomiędzy Centrum (...) sp. z o.o. w S. a pozwanym zawarta została Umowa (...) nr (...). Zgodnie z postanowieniami wskazanej umowy pozwany miał wpłacić do dyspozycji spółki środki pieniężne w wysokości 20.000 zł na okres 12 miesięcy ze stałą stopą zwrotu 15% w skali miesiąca. Kwota stałej stopy zwrotu środków pieniężnych dla klienta na czas jednego miesiąca trwania umowy wynosiła 3.000 zł brutto. Spółka zobowiązała się wobec pozwanego do wypłacania co miesiąc kwoty 2.430 zł netto, a w ostatnim miesiącu miał nastąpić zwrot kapitału.

/umowa inwestycyjna nr (...)k. 34-36, zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:13:32 /

Centrum (...) sp. z o.o. zwróciło powodowi całość kwoty wynikającej z w/w umowy. Wpłaty na rachunek pozwanego odbywały się w dniach: 29 lipca 2011 roku, 29 sierpnia 2011 roku, 29 września 2011 roku, 31 października 2011 roku, 29 listopada 2011 roku, 28 grudnia 2011 roku, 30 stycznia 2012 roku, 29 lutego 2012 roku, 29 marca 2012 roku, 30 kwietnia 2012 roku, 29 maja 2012 roku, 28 czerwca 2012 roku.

/ zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:13:32, zestawienie operacji k. 37-51/

Na mocy umowy z dnia 30 czerwca 2011 roku nr (...)zawartej pomiędzy Centrum (...) sp. z o.o. w S. a P. R. spółka zobowiązała się do zainwestowania na rzecz pozwanego środków pieniężnych w wysokości 500 zł na okres 5 lat ze stałą stopą zwrotu 100% w skali roku.

/umowa inwestycyjna nr lb/01b/01/06/11 k. 105-107 , zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:13:32 /

Powyższa umowa nie została wykonana przez Centrum (...) sp. z o.o.

/ zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:13:32/

W dniu 29 listopada 2011 roku pomiędzy Centrum (...) sp. z o.o. w S. a pozwanym zawarta została Umowa (...) nr (...). Zgodnie z postanowieniami wskazanej umowy pozwany dokonał wpłaty na rachunek bankowy spółki 10.000 zł. Kwota stałej stopy zwrotu środków pieniężnych dla klienta na czas jednego miesiąca trwania umowy wynosiła 1.500 zł brutto. Spółka zobowiązała się wobec pozwanego do wypłacania co trzy miesiące przez okres kolejnych pięciu lat

oprocentowania w wysokości 15% w skali miesiąca, tj. do wypłacania pozwanemu co trzy miesiące kwoty 3.645 zł netto na jego rachunek bankowy, a w ostatnim miesiącu miał nastąpić zwrot kapitału.

/umowa inwestycyjna nr (...)k. 29-33 , potwierdzenie przelewu k. 87, zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:13:32/

Spółka nie zwróciła pozwanemu kapitału o wartości 10.000 zł.

/zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:13:32/

W dniu 27 grudnia 2011 roku pomiędzy Centrum (...) sp. z o.o. w S. a pozwanym zawarta została Umowa (...) nr (...). Zgodnie postanowieniami wskazanej umowy pozwany dokonał wpłaty na rachunek bankowy spółki 20.000 zł. Spółka zobowiązała się wobec pozwanego do wypłacania przez okres kolejnych sześciu miesięcy oprocentowania w wysokości 20% w skali miesiąca, tj. do wypłacania pozwanemu co dwa miesiące kwoty 6.480 zł netto, a w ostatnim miesiącu miał nastąpić zwrot kapitału.

/umowa inwestycyjna nr (...)k. 25-28/

Z tytułu zawarcia powyższej umowy pozwany otrzymał 18.000 zł oraz zwrot kapitału.

/zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:13:32 /

W dniu 9 lipca 2012 roku pozwany zawarł z Centrum (...) sp. z o.o. umowę inwestycyjną o nr (...). Na podstawie wskazanej umowy pozwany przekazał do dyspozycji spółki kwotę 15.000 zł na okres 5 lat za stałą stopą zwrotu w wysokości 14% w skali miesiąca. Kapitalizacja środków pieniężnych miała nastąpić w okresach miesięcznych, przy czym kwota stałej stopy zwrotu środków pieniężnych za czas jednego miesiąca miała wynosić 2.100 zł brutto.

/umowa inwestycyjna nr (...)k. 100-103, potwierdzenie przelewu k. 104/

Spółka nie wypłaciła pozwanemu żadnej kwoty z tytułu zawarcia w/w umowy.

/zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:13:32 /

Wszystkie umowy z Centrum (...) sp. z o.o. pozwany zawarł drogą elektroniczną. Do każdej umowy załączony był weksel.

/zeznania pozwanego protokół rozprawy z 19.01.2016 r. – k. 209v. – adnotacja 00:03:36/

8 września 2011 roku Urząd Komisji Nadzoru Finansowego złożył w prokuraturze zawiadomienie o podejrzeniu popełniania przez nieustaloną osobę działającą pod firmą Centrum (...) sp. z o.o. w S. przestępstwa z art. 171 ust. 1 w zw. z art. 171 ust. 3 – Prawo bankowe, polegającego na gromadzeniu, bez zezwolenia KNF środków pieniężnych innych osób fizycznych, prawnych lub jednostek organizacyjnych mniemających osobowości prawnej w celu udzielania kredytów, pożyczek pieniężnych lub obciążenia ryzykiem tych środków w inny sposób.

/zawiado mienie k. 68-73/

W dniu 28 grudnia 2012 roku został zgłoszony wniosek o ogłoszenie upadłości Centrum (...) sp. z o.o. w S..

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2013 roku w sprawie o sygn. akt XII GU 2/13 Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie ogłosił upadłość spółki obejmującą likwidację majątku dłużnika.

/postanowienie k. 18-23/

Pismem z dnia 18 grudnia 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 97.905 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

/wezwanie do zapłaty k. 52/

6 lipca 2015 roku P. R. dokonał zgłoszenia przysługujących mu wierzytelności opiewających łącznie na kwotę 28.975,09 złotych z tytułu zawartych z upadłą spółką umów inwestycyjnych w toku postępowania upadłościowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie pod sygn. akt XII GUp 22/13.

Jednocześnie ze zgłoszeniem wierzytelności złożone zostało również oświadczenie o potrąceniu zgłoszonej wierzytelności z wierzytelnościami wzajemnymi upadłego, tj.:

- z wierzytelnością opiewającą na kwotę 16.992.88 zł przysługującą upadłemu z tytułu roszczenia o zwrot nienależnie wypłaconych pozwanemu środków pieniężnych na podstawie umowy inwestycyjnej zawartej dnia 27 grudnia 2011 roku,

- z wierzytelnością opiewającą na kwotę 7.290,34 zł przysługującą upadłemu z tytułu roszczenia o zwrot nienależnie wypłaconych pozwanemu środków pieniężnych na podstawie umowy inwestycyjnej zawartej dnia 29 listopada 2011 roku.

/zgłoszenie wierzytelności k. 108-112/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów dokumentów oraz przesłuchanego w charakterze strony pozwanego. Spór w niniejszej sprawie dotyczył oceny prawnej bezspornych co do zasady faktów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia strona powodowa wskazała przepisy art. 127 ust. 1 oraz art. 134 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. 2009 r., Nr 175, poz. 1361) oraz art. 527 k.c. i 528 k.c.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do charakteru prawnego zawartych pomiędzy Centrum (...) sp. z o.o. w S. a pozwanym umów inwestycyjnych, to w ocenie Sądu zbliżone są one swoją konstrukcją do depozytu nieprawidłowego (art. 845 k.c.) i pożyczki (720 k.c.). Upoważnienie upadłej spółki do przechowania pieniędzy z obowiązkiem zwrotu przekazanego kapitału zbliża umowę do określenia jej depozytem nieprawidłowym, natomiast czas i miejsce zwrotu odnoszą się do umowy pożyczki. Jednakże w omawianym przypadku ustalenie, czy umowy inwestycyjne miały charakter depozytu nieprawidłowego, czy pożyczki, nie stanowiło istotnego znaczenia, bowiem zgodnie z treścią art. 845 k.c. jeżeli z przepisów szczególnych albo z umowy lub okoliczności wynika, że przechowawca może rozporządzać oddanymi na przechowanie pieniędzmi lub innymi rzeczami oznaczonymi tylko co do gatunku, stosuje się odpowiednio przepisy o pożyczce (depozyt nieprawidłowy).

Na podstawie z art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. 2009 r., Nr 175, poz. 1361) bezskuteczne w stosunku do masy upadłości są czynności prawne dokonane przez upadłego w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, którymi rozporządził on swoim majątkiem, jeżeli dokonane zostały nieodpłatnie albo odpłatnie, ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub dla osoby trzeciej.

Bezskuteczne są czynności prawne, a nie czynności faktyczne (por. na tle prawa upadłościowego z 1934 r. wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 592/04, niepubl.).

Wniosek o ogłoszenie upadłości Centrum (...) sp. z o.o. w S. został zgłoszony 28 grudnia 2012 roku, a więc za bezskuteczne w stosunku do upadłej spółki należy uznać te czynności prawne, które zostały dokonane w ciągu roku przed 28 grudnia 2012 roku, czyli od dnia 28 grudnia 2011 roku. Natomiast w rozpoznawanej sprawie umowy inwestycyjne, na które powołuje się powód, zostały zawarte w dniach: 28 czerwca 2011 roku, 29 listopada 2011 roku, 27

grudnia 2011 roku, tak więc w terminie przed 28 grudnia 2011 roku, co wskazuje na to, że umowy nie zostały zawarte w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Przyjmując natomiast, że czynnościami prawnymi dokonаныmi przez upadłego są przelewy bankowe wykonywane na rachunek pozwanego z tytułu zawartych umów inwestycyjnych to należy wskazać, że strona powodowa, wbrew obowiązkowi wynikającego z art. 232 k.p.c., nie przedstawił dowodów na okoliczność dokonywania przelewów bankowych z tytułu zawartych umów inwestycyjnych w dniu 29 listopada 2011 roku i 27 grudnia 2011 roku, a jedynie udokumentował potwierdzenia przelewów bankowych dokonywanych przez upadłą spółkę w związku z zawarciem umowy inwestycyjnej z dnia 28 czerwca 2011 roku.

Kolejna przesłanka uznania czynności prawnych dokonanych przez upadłego za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości, tj. dokonanie czynności nieodpłatnie albo odpłatnie, ale wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub dla osoby trzeciej, także nie została spełniona.

Czynności prawne nieodpłatne to takie, w wyniku których jedna strona otrzymuje świadczenie majątkowe, druga natomiast nie otrzymuje żadnego świadczenia tego typu. Dugi rodzaj czynności prawnej objętej bezskutecznością na podstawie tego przepisu to takie, w których jedna strona nie otrzymuje ekwiwalentnego, realnego świadczenia w zamian świadczenia otrzymanego. Obejmuje ono wszelkie czynności prowadzące do uzyskania korzyści, które nie uzyskały odpowiedniego ekwiwalentu w ujęciu obiektywnym (zob. również wyrok SN z 16 lutego 1998 r., II CKN 599/97, LexisNexis nr 330265, OSNC 1998, nr 10, poz. 160).

W zawartych umowach inwestycyjnych ustalone zostało dla pozwanego wynagrodzenie w wysokości odsetek umownych w zamian za umożliwienie upadłej spółce rozporządzenie przekazany przez pozwanego kapitałem. Tym samym umowy inwestycyjne miały charakter odpłatny, natomiast przyznane wynagrodzenie pozwanemu w wysokości odsetek maksymalnych nie stanowi rażącej nieekwiwalencji świadczeń. Zgodnie bowiem z treścią art. 359 § 2² k.c. jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne. Zauważyć również należy, że potwierdzenia przelewów dotyczących wykonania umowy inwestycyjnej z dnia 28 czerwca 2011 roku, które przedstawiała strona powodowa, stanowi zwrot wpłaconego przez pozwanego w dniu zawarcia umowy kapitału w wysokości 20.000 zł i dlatego nie przewyższa w rażącym stopniu wartości świadczenia otrzymanego przez upadłego.

Jak już zostało podniesione, bezskuteczne są tylko dwa rodzaje czynności rozporządzających: nieodpłatne i odpłatne, w których wartość świadczenia upadłego przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia otrzymanego przez upadłego lub zastrzeżonego dla upadłego lub dla osoby trzeciej. W obu przypadkach chodzi jedynie o czynności dokonane w ciągu roku przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Czynności prawne dokonane przed tym okresem nawet o charakterze nieodpłatnym nie są bezskuteczne *ex lege*. Syndyk (zarządca) może jedynie wytoczyć skargę pauliańską o uznanie tych czynności za bezskuteczne (art. 527 i n. k.c. w zw. z art. 131 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze).

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 3 października 2007 r. (IV CSK 184/2007, LexisNexis nr 1606707, OSNC 2008, nr 12, poz. 142) przyjął, że zasada subsydiarnego stosowania wskazanych tutaj przepisów Kodeksu cywilnego nie oznacza relacji *lex specialis - lex generalis*, lecz wskazuje na komplementarność obu uregulowań. Artykuły 127-134 pr.up.n. regulują w sposób kompleksowy konsekwencje bezskuteczności czynności upadłego, co nie wyklucza w razie niewypłacalności dłużnika stosowania art. 531 § 2 k.c., gdy w interesie wierzycieli upadłego leży skorzystanie z przewidzianego w tym przepisie uprawnienia.

Zgodnie z art. 527 § 1 k.c. gdy osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

Na podstawie powyższego przepisu można wyróżnić następujące przesłanki warunkujące możliwość skorzystania przez uprawnionego z ochrony pauliańskiej: 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wiarygodności; 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią; 3) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika; 4) dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela; 5) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią; 6) działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Dla zastosowania skargi pauliańskiej wszystkie wymienione przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie, a ciężar ich udowodnienia co do zasady - zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. - obciąża wierzyciela, który jest uprawniony do zaskarżenia czynności prawnej dłużnika.

W niniejszej sprawie nie wszystkie przesłanki wskazane w art. 527 § 1 k.c. zostały spełnione. Z posiadaniem przez osobę trzecią (pozwanego) wiedzy o tym, że upadła spółka działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, zrównana została sytuacja, gdy osoba trzecia (pozwany) przy zachowaniu należytej staranności mogła tę wiedzę uzyskać (a zatem, gdy brak tej wiedzy jest zawiniony). Nie ma przy tym znaczenia zła wiara osoby trzeciej ani to, czy posiadana przez nią wiedza jest wynikiem jej działania, a zwłaszcza porozumienia się z dłużnikiem. Obojętne też są źródło wiedzy i sposób jej uzyskania.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwany zwierając z upadłą spółką umowy inwestycyjne, nie działał w złej wierze. P. R. o działalności upadłej i możliwości zainwestowania pieniędzy powziął wiadomość w trakcie pobytu w Irlandii. Znajomi zapewniali go, że jest to firma, w której można powierzyć pieniądze. Pozwany dzwonił także do Centrum (...), skąd uzyskał informacje, że klienci spółki są zadowoleni z poczynionych inwestycji. Także na stronie internetowej firmy zamieszczone były pozytywne komentarze osób inwestujących pieniądze w upadłej spółce. P. R. przystępując do umów inwestycyjnych jako konsument, chciał zainwestować środki pieniężne, uzyskać dodatkowe dochody, a zastrzeżenie w umowach inwestycyjnych odsetek na wysokim poziomie nie świadczy o tym, że działał on ze świadomością, iż upadła spółka działa w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli. Pozwany posiadając pozytywne informacje na temat działalności upadłej spółki i mając świadomość osiągnięcia zysków z prowadzonych przez upadłego inwestycji, nawet przy dołożeniu należytej staranności nie mógł uzyskać wiedzy na temat Centrum (...) Oddłużeniowego” sp. z o.o. w celu pokrzywdzenia wierzyciela, tym bardziej, że w chwili obecnej sam jest wierzycielem upadłej spółki. 6 lipca 2015 roku P. R. dokonał bowiem zgłoszenia przysługujących mu wierzytelności opiewających łącznie na kwotę 28.975,09 zł z tytułu zawartych z upadłą spółką umów inwestycyjnych.

W związku z ustaleniem, że przedmiotowe inwestycyjne mają charakter odpłatny, przepis art. 528 k.c., zgodnie z którym jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, nie ma w niniejszej sprawie zastosowania.

W ocenie Sądu dochodzone przez stronę powodową od pozwanego roszczenie stanowi naruszenie zasad współzycia społecznego. Na podstawie art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Ujęte w art. 5 k.c. klauzule społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa i zasad współzycia społecznego należy traktować jako normy społeczne ogólne, odnoszące się do wszystkich możliwych przypadków, gdy powoływanie się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz jego nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i w związku z tym nie korzysta z ochrony prawnej. Jak zostało ustalone w toku niniejszego postępowania, wbrew zapewnieniom upadłej spółki o rzetelności prowadzonej przez nią działalności, pozwanemu nie zostały zwrócone w całości pieniądze, które jej przekazał w związku z zawieraniem umów inwestycyjnych. P. R. jako osoba poszkodowana działaniami upadłego jest obecnie jego wierzycielem w toku postępowania upadłościowego. Pozwany chciał zainwestować pieniądze, dlatego zawarł z upadłą spółką umowy inwestycyjne, powierzając jej własne oszczędności, przez co ostatecznie poniósł szkodę. W związku

z tym należy uznać, że żądanie strony powodowej zasądzenie od pozwanego kwoty 75.496,40 zł stanowi nadużycie prawa podmiotowego.

Z powołanych względów Sąd oddalił powództwo.

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, należy wskazać, że w związku z brakiem dowodów wskazujących na daty dokonywania wpłat przez upadłą spółkę na rzecz pozwanego w zakresie umów inwestycyjnymi nr (...), Sąd nie posiadał wystarczających danych dotyczących wymagalności poszczególnych roszczeń, co pozwoliłoby rozstrzygnąć o ich ewentualnym przedawnieniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 98 k.p.c. Na zasądzoną z tego tytułu od powoda na rzecz pozwanego kwotę złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490 ze zm.).